

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 53435-08-23 בן כליפא נ' מדינת ישראל
ע"פ 10600-09-23 מדינת ישראל נ' בן כליפא

לפני כבוד השופטים ח' מאק-קלמנוביץ, מ' ליפשיץ-פריבס, א' סלע

המערערת (המשיבה)
אוריאן בן כליפא
ע"י ב"כ עו"ד פרץ רצון

נגד

המשיבה (המערערת)
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד גילה אדלמן
דניאל שחף, קרן לביא
מהמחלקה לחקירות שוטרים

פסק דין

1. בפנינו ערעור שהגישה המערערת, הנאשמת בבית משפט קמא (להלן: "המערערת"), וכן
2. ערעור מטעם המדינה (להלן: "המשיבה"), על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב'
3. השופטת ג. סקפה – שפירא) בת"פ 24097-0122, הכרעת הדין ניתנה ביום 2.5.23 וגזר הדין ניתן ביום
4. 20.6.23.
2. מדובר באירוע מיום 4.11.21 שהתרחש בעיר העתיקה בירושלים, כאשר המערערת שירתה
3. כשוטרת במשמר הגבול והוצבה במחסום שנועד לחסימת מעבר הולכי רגל. המתלוננת, עוברת
4. אורח, ביקשה לעבור את המחסום, ובינה ובין המערערת התרחש עימות. המערערת הואשמה בכך
5. שדחפה את המתלוננת לאחור, תפסה בצווארון חולצתה, הסירה מראשה את החיג'אב שעטתה,
6. משכה בשערותיה, הכתה אותה מאחורי אוזנה והפילה אותה ארצה. בהמשך הובילה הנאשמת את
7. המתלוננת לנקודת המשטרה הסמוכה, תוך שהיא אווזת בשיערה ובצווארה לאורך הדרך. גם
8. בנקודת המשטרה המשיכה המערערת לתקוף את המתלוננת בכך שחנקה אותה בצווארה פעמיים
9. וטלטלה בחוזקה את גופה פעמיים. בגין כל אלה יוחסה למערערת עבירה של תקיפה הגורמת חבלה
10. של ממש לפי סעיף 390 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). בנוסף הואשמה
11. המערערת בעבירה של שיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין, בכך שבהודעה שמסרה
12. בחקירה ובדו"ח פעולה שערכה בנוגע לאירוע טענה בכזב כי המתלוננת דחפה אותה, שרטה ומשכה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 53435-08-23 בן כליפא נ' מדינת ישראל

ע"פ 10600-09-23 מדינת ישראל נ' בן כליפא

- 1 בשערותיה, ולא תיארה את מעשיה שלה כלפי המתלוננת. בכתב האישום צויין כי בעקבות תיאורים
2 אלה המתלוננת נחקרה באזהרה ונעצרה למשך הלילה בתחנת המשטרה.
- 3 בהכרעת דין ארוכה, מפורטת ומנומקת היטב, החליט בית משפט קמא לזכות את
4 המערערת מהעבירות שיוחסו לה, והרשיעה בעבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין. זיכוי
5 המערערת מעבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש נומק בכך שהעבירה לא הוכחה כנדרש, והזיכוי
6 מעבירת שיבוש ההליכים נעשה בנימוק של הגנה מן הצדק.
- 7 בגזר הדין דחה בית משפט קמא את בקשת המערערת לבטל את הרשעתה, והשית עליה
8 קנס בסך 4,000 ₪, מאסרים מותנים ופיצוי למתלוננת בסך 2,000 ₪. המערערת ערערה על הכרעת
9 בית המשפט שהרשיע אותה בעבירת התקיפה, וכן על גזר הדין. המשיבה ערערה על זיכוי המערערת
10 מהעבירה של שיבוש הליכי משפט.
- 11 4. חלק ניכר מטענות המערערת מופנה כלפי ממצאים עובדתיים ומסקנות שנקבעו על ידי בית
12 משפט קמא; רובן ככולן מתייחסות לחלק הראשון של האירוע, שהתרחש במחסום, ולא לחלק השני
13 שהתמקד בנקודת המשטרה.
- 14 כאמור, הכרעת דינו של בית משפט השלום מנומקת ומפורטת היטב, דבר דבור על אופניו.
15 בית המשפט דן בכל אחת מהעדויות שעמדו בפניו וקבע לגביה ממצאי מהימנות ספציפיים לאותה
16 עדות. לאחר מכן דן בתמונת הראיות הכללית. בית המשפט אף ניתח בפירוט את הסרטונים בהם
17 נראים חלקים שונים של האירוע, ודן בשאלות הקבילות והאמינות בנוגע להם. כל מסקנה שאלה
18 הגיע בית משפט קמא מנומקת היטב ומעוגנת היטב בראיות. בנסיבות אלו, ודאי שאין מקום לחרוג
19 מהכלל לפיו ערכאת הערעור אינה מתערבת, בדרך כלל, בממצאי עובדה ומהימנות שקבעה הערכאה
20 הדיונית.
- 21 5. לגופו של עניין, אנו סבורים שצדק בית משפט קמא בכך שייחס משקל משמעותי לעדותו
22 של שוטר מג"ב נוסף, שהיה שותפה של המערערת במשמרת ונכח במקום ובזמן האירוע יחד עם
23 המערערת. עד זה הכיר מכלי ראשון את עיקרי העובדות הרלוונטיות, עדותו בבית המשפט היתה
24 שקולה ומאוזנת, ואין כל סיבה להניח שעמדתו היתה מוטתה נגד המערערת.
- 25 6. נדבך נוסף בערעור היא הטענה שהיה על בית המשפט לזכות את המערערת בנימוק של הגנה
26 מן הצדק. ב"כ המערערת טען כי בהתאם להנחיית פרקליט המדינה לא היה מקום להגיש נגד
27 המערערת כתב אישום, ולכל היותר ניתן היה להעמידה לדין משמעתי. עוד נטען לאכיפה בררנית
28 אל מול המתלוננת, שהתיק בעניינה נסגר, בניגוד להנחיות פרקליט המדינה, ימים ספורים לאחר
29 האירוע, ובטרם התקבלה החלטה בעניינה של המערערת. ב"כ המערערת העלה גם טענת הגנה מן

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 53435-08-23 בן כליפא נ' מדינת ישראל

ע"פ 10600-09-23 מדינת ישראל נ' בן כליפא

1 הצדק בשל חקירה רשלנית. לטענתו, בית המשפט טעה כשזיכה את המערערת מעבירת שיבוש
2 ההליכים בלבד, בשל הרשלנות בחקירה, והיה עליו לזכותה גם מעבירת התקיפה מאותו טעם.

3 7. אנו סבורים שיש לדחות טענות אלו. הנחיית פרקליט המדינה 1.16 בדבר **"מדיניות פתיחה**
4 **בחקירה והעמדה לדין בתיקי שימוש בכוח שלא כדין על ידי שוטרים"** מתווה את מדיניות האכיפה
5 בנושאים אלו. ב"כ המערערת ביסס את טענתו שלא היה מקום להעמיד את המתלוננת לדין פלילי
6 על הפניה לסעיף 29(ד) להנחיה זו, שכן, לטענתו, גם לשיטת המדינה מדובר באירוע מינורי, בתקיפה
7 שנעשתה במסגרת סמכותה של המערערת, "תוך חריגה מועטה מגבולות הפעלת סמכות השימוש
8 בכח". הוא אף הפנה למספר מקרים דומים, לשיטתו, בהם ננקטו הליכים משמעותיים ולא פליליים.
9 ב"כ המשיבה ציינה כי ההנחיה האמורה גובשה ונכנסה לתוקף רק בחודש אוגוסט 2020, בעקבות
10 אי הבהירות ששררה קודם לכן, כך שהאסמכתאות הנוגעות לתקופות מוקדמות יותר אינן
11 רלוונטיות.

12 לטעמנו לא נפלה טעות בעמדת המשיבה, שלא ראתה את האירוע כמינורי. זאת במיוחד
13 לנוכח התמשכות האירוע והתפתחותו לאירוע חמור יותר, בתוך נקודת המשטרה, שם אין ספק כי
14 המערערת פעלה בחוסר סמכות כעולה גם מהודעת המערערת במשטרה (ראו סעיף 37 להכרעת
15 הדין). לעניין זה נפנה גם לקביעות של בית משפט קמא בהכרעת הדין, לפיהן **"מרגע שהמתלוננת**
16 **והנאשמת חצו את שער הברזל המוביל לנקודה (הכוונה לנקודת המשטרה), וזה נחשם על ידי**
17 **שוטרים אחרים שגיבו את הנאשמת, לא היתה עוד כל סכנה שהנאשמת תברח", ו"לאורך כל**
18 **שהותה של המתלוננת בנקודת המשטרה היא לא קיללה את הנאשמת ולא השמיעה כל מילת גנאי**
19 **אחרת כלפיה, כי לבד מהסתת ידה אחורה לרגע אחד... היא לא התנגדה באופן פיזי למעצרה"**
20 (סעיף 58 להכרעת הדין). עוד נקבע כי **"השימוש בכח בתוך נקודת המשטרה נעשה בחוסר סמכות"**.
21 בנסיבות אלו אין מקום לקבוע כי העמדת המערערת לדין פלילי עומדת בניגוד להנחיות פרקליט
22 המדינה.

23 8. לעניין הטענה בדבר אפליית המערערת אל מול המתלוננת; הנחית פרקליט המדינה 2.18
24 מסדירה את **"מדיניות התביעה בתיקי חקירה בהם חשוד בביצוע עבירה כלפי שוטר מתלונן על**
25 **שימוש בכח מצד שוטר"**. כפי שציינה ב"כ המשיבה, על פי האמור בסעיף 6 להנחיה זו, היא חלה
26 במקרים בהם קיימת כוונה להגיש כתב אישום נגד חשוד בביצוע עבירה, המתלונן על שימוש בכח
27 מצד שוטר. בעוד שבענייננו מדובר בכוונה לסגור את התיק ולא להגיש כתב אישום. לגופו של עניין,
28 במקרה זה אין מדובר באפליה בין שווים, שכן המתלוננת לא הפעילה אלימות משמעותית נגד
29 המערערת, ובית משפט קמא אף קבע כי המתלוננת לא דחפה ראשונה את המערערת, ולכל היותר
30 הגיבה לכך שהמערערת דחפה אותה (סעיף 55 להכרעת הדין).

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 53435-08-23 בן כליפא נ' מדינת ישראל

ע"פ 10600-09-23 מדינת ישראל נ' בן כליפא

9. לעניין עבירת שיבוש הליכי המשפט והזיכוי בשל הגנה מן הצדק; כידוע, ביטולו של הליך פלילי בשל הגנה מן הצדק הוא מהלך קיצוני שבית המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ, פ"ד נט(6) 776, 807 (2005); ע"פ 7391/19 שלמה כהן נ' מדינת ישראל (25.8.20)).

גם אם בית משפט קמא סבר שיש מקום לזכות את המערערת מעבירת שיבוש הליכי המשפט, בשל מחדלי החקירה, רחוקה הדרך מכאן ועד זיכוי מלא של המערערת, מטעם זה, מכל העבירות המיוחסות לה, כפי שביקש ב"כ המערערת. בהקשר זה נציין כי עיקר טענותיו של ב"כ המערערת בדבר מחדלי חקירה מתייחסות לחלקו הראשון של האירוע, שהתרחש באזור המחסום, ואינן רלוונטיות לחלק השני של האירוע, בתוך נקודת המשטרה, שהוא החלק החמור יותר של האירוע, ושהראיות לגביו חזקות ומגובות בסרטון. בנסיבות אלו איננו סבורים שהיה מקום לזכות את המערערת מכל המיוחס לה בנימוק של הגנה מן הצדק, ובית משפט קמא צדק כאשר תחס את הזיכוי לעבירת שיבוש ההליכים.

10. באשר לערעור המשיבה נגד זיכוי המערערת בטענה של הגנה מן הצדק, ב"כ המערערת הפנה לדו"ח פעולה ולהודעה שמסרה המערערת, בהן ציינה, גם אם באופן לקוני, כי בוצע על ידה שימוש בכח לצורך ביצוע המעצר. לפיכך, ולנוכח הנימוקים שצוינו בהכרעת הדין, לא מצאנו שנפלה טעות בהחלטת בית המשפט שלא להרשיע את המערערת בעבירת השיבוש. בנוגע לטענת המשיבה שהיה על בית המשפט לבטל את האישום ולא לזכות את המערערת, בנסיבות העניין ומאחר שההחלטה בעניין זה ניתנה במסגרת הכרעת הדין, הרי ממילא משמעות קבלת הטענה היא זיכוי המערערת, כך שבמקרה זה מדובר בסמנטיקה בלבד.

11. לעניין הערעור על גזר הדין ועל ההרשעה, כידוע, הכלל הוא כי משנקבע ביצוע עבירה יש להרשיע בדין את המבצע, וההימנעות מהרשעה היא החריג (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97); ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' איתמר ביטון (23.7.09) פסקה 7). בענייננו לא הוצגו נסיבות מיוחדות המצדיקות חריגה מהכלל. בנוסף, המערערת לא נטלה אחריות על מעשיה. הפגיעה במערערת מצומצמת, שכן היא הוחזרה לעבודה במשטרה בתפקידי מנהלה, ואין אינדיקציה לכך שלאחר סיום ההליך המשפטי לא תוחזר לשירות במשטרה גם לתפקידי לוחמה, בשים לב למכלול הנסיבות. גזר דינו של בית משפט השלום מאוזן וסביר, ולא מצאנו עילה להתערב בו.

12. לנוכח כל האמור, החלטנו לדחות את שני הערעורים. פסק הדין של בית משפט קמא יעמוד בעינו.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 53435-08-23 בן כליפא נ' מדינת ישראל
ע"פ 10600-09-23 מדינת ישראל נ' בן כליפא

1 ניתן היום, כ"ב כסלו תשפ"ד, 05 דצמבר 2023, בהעדר הצדדים.

2

3 המזכירות מתבקשת לשלוח את פסק הדין לצדדים.

4

5

אילן סלע, שופט

מרים ליפשיץ פריבס, שופטת

חגית מאק-קלמנוביץ, שופטת

6